

ХЕЛЕНА ХЪНТИНГ

Любов край
съседната врата

Превод от английски език
Александра Банкова

У

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Love Next Door*
Copyright © 2021. LOVE NEXT DOOR by Helena Hunting
The moral rights of the author have been asserted.
All rights reserved.

Превод Александра Банкова
© „Егмонт България“, 2022
Редактор Ина Тодорова
Коректор Таня Симеонова
Дизайн на корицата Мира Минкова
Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2794-1

Тази е за теб, бабо Нел

ГЛАВА 1

ВРЕМЕ ЗА РАЗДЕЛИ

Дилиџън

Хвърлих поредната празна кутийка в торбата с боклук. Вероятно има поне цял стек под проклетото ми легло. Бившето ми гадже пиеше диетична кола през нощта, защото не харесваше вкуса на водата, но и не можеше да си позволи повече пломби на зъбите. Сякаш диетичната кола е по-добра от обикновената.

Няма нужда повече да се тревожа за този странен навик, защото той вече не живее тук. След два дни и аз ще съм другаде. Разделихме се като приятели без лоши чувства. Всъщност раздялата не ме разстрои толкова, колкото фалитът на компанията, за която работех през последните години, и фактът, че вече съм безработна. Явно това е знак, че връзката ни така или иначе е била обречена. И все пак е гадно да останеш без работа, без приятел, а след два дни и без апартамент.

Опитите ми да се добера до куфара, който от две години е прибран под леглото, са безуспешни. С това количество празни кутийки съм сигурна в две неща: жената, която идваше да чисти апартамента през седмица, *никога* не е минавала под леглото и вероятно, щом измъкна куфара, вече няма да го искам.

Телефонът ми звънна и поставих мисия „Извади куфара,

докато чистиш под леглото“ в режим на изчакване. Изкуших се да пренебрегна обаждането. Не съм убедена, че ми се говори, особено като се има предвид, че се размотавах до последно с чистенето и събирането на багажа.

На третото позвъняване въздъхнах и вдигнах. Баща ми е. Очаквах да изпитам бегло разочарование или тъга, че не се обажда Джейсън, бившият ми, но няма такова нещо. Джейсън направи своя избор, когато прие предложението за работа в родния си град в Кънектикът, а аз избрах да не го последвам.

– Здравсти, татко, какво става?

– Здравей, хлапе. Как си?

Той знае за неволите ми от последните дни. Не му споделих само, че ми се налага да си намеря нов апартамент, защото ми се стори, че новините за раздялата и загубата на работата ми му бяха достатъчна грижа. Все още си мисли, че след два дни се прибирам само за малко, което си беше и първоначалният план, но се оказа, че апартаментът, в който се надявах да се нанесе, е нападат от дървеници.

– Супер съм. Всичко наред ли е? Обикновено не ми се обаждаш в... – погледнах часовника на нощното шкафче – десет часа в четвъртък сутрин.

– Виж, Били претърпя инцидент.

Изведнъж сърцето ми се качи в гърлото. Малкият ми брат винаги се е забърквал в неприятности.

– Добре ли е?

Татко побърза да ме успокои:

– Понякога се е тук-там, но ще се оправи.

Татко твърди, че Били е добре, но това може би не е цялата истина. Баща ми винаги го е бивало да омаловажава ситуациите. Както преди две години, когато двамата с чичо ми се бореха да свържат двата края, защото семейната строителна фирма беше на ръба на фалита. Научих за това едва когато бурята беше отминала и вече не бяха на червено.

Когато го попитах защо не ми е казал, той отговори, че се боял да не помисля, че имал нужда от помощта ми, и да съм решила да се върна у дома. По това време с Джейсън тъкмо се

бяхме нанесли в кокетно едностайно апартаментче в Уикър Парк. В интерес на истината, не знам какво щях да направя, ако ми беше казал, и се радвам, че не ми се наложи да науча.

– Какво се е случило? Само не ми казвай, че е трудова злополука. И какво точно значи „поударил се е“? – Пуснах телефона на високоговорител, хвърлих го на неоправеното легло и взех купчина сгънати дрехи, които да прегледам, в случай че не са от онези, които „нося често“. Те ще идат в куфара, ако той изобщо става за употреба, след като го извадя изпод леглото. Прецених, че в следващите два дни няма да нося нищо от купчината, затова я пуснах в кашон с надпис **ДРЕХИ**.

Имам нужда да правя нещо с ръцете си, в противен случай ще започна да крача нервно напред-назад.

– Не беше работен инцидент. Катастрофира. Бил е сам, няма други замесени, но е със счупен глезен и пикапът е заминал.

Думите на баща ми звучат насечено, сякаш ги е репетирал предварително.

Били работи с баща ми и чичо ми. Единствената строителна фирма в града е тяхна и се занимават с всичко – от почистване на сняг през зимата и поддръжка на морави през лятото до ремонти и строителни дейности. През последните няколко години насочват някои проекти към подизпълнители, защото заможните граждани от северната страна на езерото започнаха да ги наемат, за да правят именията им още по-големи.

Седнах на леглото и започнах да сгъвам и разгъвам един и същ чифт чорапи.

– Лошо ли е счупен?

– Докторът каза, че ще се наложи да е с гипс между шест и осем седмици.

Осем седмици ми се струват доста време. А е едва средата на юни. Това е най-натовареният им период в годината.

– Левият или десният глезен?

– Левият.

Издишах с облекчение.

– Значи все пак може да шофира.

– Е, не съвсем.

Почти усещах как баща ми крачи из стаята в другия край на линията. И двамата имаме този навик.

– Какво искаш да кажеш?

– Взеха му книжката – каза баща ми с въздишка. – Ударил се е в пощенската кутия на семейство Макалистър, защото е бил пиан, и са му повдигнали обвинение за шофиране след употреба на алкохол.

– Господи! Какво си е мислил, по дяволите? – Въпросът е реторичен. Мога да предположа какво се е случило. Излязъл е с приятелите си, отплеснал се е, качил си е пияния задник в пикапа и е тръгнал да се прибира, но не е успял да стигне до къщи, без да удари нещо по пътя. Не му се случва за пръв път, макар че при последния случай няхаме доказателства, че е бил пиан, защото едва на следващата сутрин открихме пикапа му в канавката между две дървета. За късмет, досега никой не е пострадал. Не че това оправя нещата.

– Очевидно не е мислил. Вероятно не е осъзнавал колко е бил пиан. Опитал е да се прибере пеша, след като се е ударил в пощенската кутия на Макалистър, но накрая е заспал в канавката. Семейство Макалистър го намерили на сутринта, когато извеждали стария Руфъс на разходка.

Прокарах длан през лицето си. Представям си какви клюки се носят. Семейство Макалистър живеят през петнайсет къщи от нас. Цял живот ги познаваме. В гимназията Били излизаше за кратко с най-малката им дъщеря, а баща ми им построил гаража преди няколко години.

У дома всичко се знае. Такъв е животът в малкия град, пълно е с клюкарки, които точат лиги за последната новина като шайка озверели кучета. И сега семейството ми е основната мишена.

– За колко време са му взели книжката?

– За около година, но Бърни казва, че може да го намали на шест месеца. – Бърни Сойър е градският адвокат. Да, името му е малко смешно, фамилията му се римува с „адвокат“. Живее в огромна къща, която на практика разделя летните вили

от постоянно обитаемите къщи на езерото. С баща ми са приятели от деца.

– И това е много време. Някой все пак ще трябва да го вози, когато му махнат гипса. Е, поне не е зима, нали?

Родният ми град Пърл Лейк е част от снежния пояс, което означава, че се радваме на дълги зими и обилен снеговалеж. Чудесно е за каране на шейна, кънки на лед и ски, но далеч не е приятно за шофиране.

– Ако не се бяхме захванали с един доста сериозен ремонт, щеше да е значително по-добре.

– Поне Арън е още при теб, нали? – Били може и да не е в състояние да върши тежка работа, но могат да разчитат на Арън Саундърс, който е приблизително на годините на брат ми. Арън се занимава основно с водопроводи, канализация и електрическите инсталации, но спокойно може да замества Били.

– Да, обаче той и в момента работи извънредно. Изглежда, ще трябва да се върна на терен в следващите няколко месеца.

Застанах нащрек.

– Кой ще води документацията, ако ти си на обекта? Само не казвай, че ще е мама.

– Нямам голям избор – засмя се, но не му е смешно.

– Трябва да има и друг вариант, татко. – Преди няколко години на баща ми му хрумна гениалната идея да наеме майка ми да води част от счетоводството. Стана пълна каша и трябваше да се прибера за коледните празници и да оправя нещата, преди да е дошло време за данъците. След това му се наложи да наеме още един човек, защото не можеше да се справи с всичко сам.

– Няма такъв, освен ако не решиш да се прибереш за няколко месеца, вместо за няколко дни.

Усмихнах се със стиснати устни. Обичам семейството си, но си скъсах задника от работа, за да взема стипендия за колеж в Чикаго. Искях да се измъкна от Пърл Лейк и всичко онова, което не може да предложи – като анонимност и перспективи за бъдещето.

Учих четири години и станах бакалавър по Бизнес администрация. Работех на две места, изкарах отлични оценки на изпитите и веднага след колежа започнах добре платена работа. Известно време се смятах за успяла. Махнах се от Пърл Лейк и осъществих мечтата си за градски живот в Чикаго, който всички у дома наричат просто „града“, сякаш няма други градове. За мен действително беше единственият. В момента обаче съм безработна, а след два дни ще бъда и бездомна.

Завръщането у дома за мен е равносилно на провал. Означава да срещна всички онези хора, които оставих след себе си и на практика отбягнах през последните десет години. Означава да се върна там, където няма скрито-покрито. Истината обаче е, че в Чикаго нямам къде да отседна освен в апартамент от Airbnb, което не мога да си позволя.

Явно дълго съм мълчала в слушалката, защото татко прекъсна тишината:

– Намери ли си нова работа в града?

– Все още не. – Кандидатствах по няколко обяви, но нито една позиция не ме привлича истински, макар че и аз не знам какво точно ми се работи. Едничката ми цел винаги е била да имам работа, за да живея в града. Никога не съм се замисляла каква професия искам. Сега имам възможност да намеря нещо, което ми носи удоволствие, но съм объркана.

– Какво точно очакваш от мен, ако се съглася да се задържа у дома?

– Същото като миналия път. Да водиш счетоводството, да говориш с клиенти, да уреждаш доставките, да поддържаш връзка с останалите фирми в града. Зная, че искам много от теб, но наистина ми трябва помощта ти, Дарлинг. Само за няколко месеца, докато Били оздравее.

Семейството и приятелите ми имат навика да ме наричат Дарлинг вместо Дилиън.

Огледах спалнята с наполовина опакования багаж и се замислих какво е останало от живота ми тук. Безработна съм и нямам приятел. Всички колеги са започнали работа на други места или имат половинка, което ме прави излишна. Е, да, от

време на време получавам по някое съобщение или покана да излезем на по питие, но тези хора са само познати и не бих им се обадила след раздялата с Джейсън.

Още се чувам с няколко приятелки от колежа, но тогава прекарвах повечето си време в учене и работа, опитвайки се да напредна. Осъзнах, че колкото и да обичам града, животът ми тук представлява един балон, в който са поместени единствено гаджето и работата ми, а сега и двете ги няма. Вече нищо не ме задържа тук.

Освен това баща ми ме моли за помощ, а това е доста важно. С него винаги сме се разбирали и знам колко труд изисква ръководенето на един обект – особено за такава малка фирма. Не искам баща ми да се озове в същото положение като преди две години, не и ако мога да помогна. Макар това да означава да напусна града.

– Добре, татко, ще се прибера.

ЗА АВТОРА

Хелена Хънтинг, автор на бестселъри на *Ню Йорк Таймс* и *USA Today*, живее в покрайнините на Торонто с изключително търпеливото си семейство и двете си умерено търпеливи котки. Пише съвременни романи, еротични романи и романтични комедии.